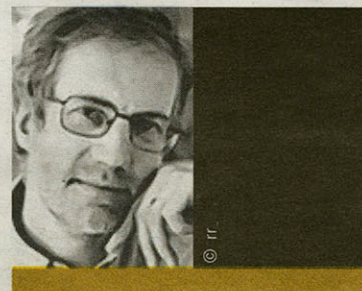

VRAAG 2 | Welk boek kreeg niet de aandacht die het verdiende?

VRAAG 3 | Welk boek uit dit eerste decennium van de 21ste eeuw zal u het meest bijblijven?

Met een toeristische gids van 50 jaar geleden trok Carl De Keyzer door Congo. Hij kwam er onder meer terecht in dit verlaten pretpark. © Magnum Paris/Carl De Keyzer

LUC
DEVOLDERE

HOOFDREDACTEUR ONS ERFDEEL

ALEXANDRA
DE VOS

RECESENTE

JAN DESLOOVER OVER 'CONGO (BELGE)'

'Dit is van het allerbeste wat de fotografie te bieden heeft. Carl De Keyzer moet je niet gewoon bekijken, je moet hem lezen'

1 | Leonard Nolens, **Dagboek van een dichter. 1979-2007** (Querido). Dit dagboek is het monomane, kervende, pijnlijke, integere relaas van een jarenlang hunkerend verlangen een kamer 's ochtends binnen te gaan en er 's avonds als gedicht buiten te komen. Onze grootste levende dichter kan alleen in zijn gedichten wonen. Dit dagboek is zijn tent.

2 | Herman De Dijn, **Spinoza. De doornen en de roos** (Pelckmans). De werkelijkheid is genadeloos. De natuurwetten zijn onontkoombaar. En toch is er heil te vinden. De Dijn, die Spinoza als geen ander kent, geeft in nog geen tweehonderd bladzijden een leeswijzer om de meest ongewone denker van de westerse wijsbegeerte te benaderen. Prik u aan de roos.

3 | Claudio Magris, **Blindelings** (De Bezige Bij, 2007). Magris heeft zijn geloof of tenminste zijn respect voor de utopie behouden, ook al weet hij dat ze, ontdaan van haar betovering, aan stukken ligt. Utopie en onttovering moeten voor hem hand in hand gaan, elkaar corrigeren: een mens moet weten dat het koninkrijk Gods niet komt, maar altijd onderweg is. Het ontslaat hem niet van de plicht het tot stand te willen brengen.

1 | Te veel juichende recensies stemmen mij sceptisch, vooral als de auteur jong is, fotogeniek, en foute armbandjes draagt. De eerste negentig bladzijden van **De eenzaamheid van de priemgetallen** van Paolo Giordano (De Bezige Bij) sterkten mij in mijn vooroordeel. Maar kijk — wat begon als elementaire adolescentenlectuur ontpopte zich tot een koel, maar acuit geobserveerd drama van verlangen en afstand. Alice en Mattia zijn twee verre-van-koningskinderen die niet bijeen kunnen komen omdat het water te diep is. Een met de linker hersenhelft geschreven verhaal waarin de leegte rond de woorden meer ontroert dan de woorden zelf.

2 | Ongetwijfeld dat boek dat ook van mij weer niet de aandacht kreeg die het verdiende.

3 | Zo voor de vuist weg dacht ik aan **Jij bent mijn mes** van David Grossman (Ambo/Anthos), maar dat blijkt in 1998 geschreven en in 2000 in het Nederlands vertaald te zijn. Met dezelfde ingrediënten als Giordano's debuut: man, vrouw, afstand, verlangen, maar met meer pathos en veel mededogen geschreven. Ook hier weer een acuit psychologisch inzicht in de condition humaine — reden trouwens waarom Grossman altijd de moeite waard is, of hij nu over intieme zielenroerselen of Midden-Oostenpolitiek schrijft. Liet een lichtgevend spoor na in mijn hersenen vanwege de schitterende, zintuiglijke taal: **Summer crossing** van Truman Capote (Random House, 2006). Een roman over een arm klein rijk meisje, anno 1950 in een souterrain vergeten, in 2006 gepubliceerd. *Miracles happen.*